

VAN DETH'S POPPENTHEATER: „Vrijspraak - Levenslang”

Woensdag 26 Januari speelde voor ons in de grote zaal van het Ontspanningsgebouw het poppentheater Guido van Deth. Helmas waren voor deze avond slechts drie honderd kaarten beschikbaar in verband met het kleine formaat van de acteurs en actrices. Helaas, omdat nu vele Van der Heemers een kans hebben gemist kennis te maken of de kennismaking te hernieuwen met Guido van Deth en zijn helpers.

Voor ons was het de eerste maal dat we een toneelspel in deze vorm kregen opgediend en het smaakte naar meer. Na een geestige en originele inleiding, voerde de heer v. Deth ons naar een poesjenlenkelder in Brussel, waar we, gezeten op de houten banken, getuige waren van de zielestrijd van Monsieur Madou, die, alhoewel door de rechtbank vrijgesproken van moord, nu het feit onder ogen moet zien, dat zijn vrouw zelf moord pleegde. Een vreselijke waarheid, die hem niet met rust laat. Voortdurend wordt hij gekweld door zijn geweten (in de gedaante van Zilveres), dat hem steeds weer vraagt, in hoeverre hij (Madou) schuldig is en aanleiding heeft gegeven tot het plegen van deze daad. Madou tracht Zilveres en daardoor zichzelf te overtuigen van zijn onschuld. Heeft hij haar niet altijd alles gegeven: juwelen, mooie kleren, paarden, kortom alles wat zij maar wenste?

Zilveres laat hem echter niet los en in zijn wanhoop wuigt hij Zilveres om zich van zijn pijnigende aanwezigheid te ontdoen.

De beide toneelknechten van de poesjenlenkelder, Joseph en Bartholomeus, kunnen zich met het tragische slot van het stuk niet verenigen en laten Zilveres weer opstaan, zodat voor Madou een levenslange wroeging overblijft: Vrijspraak — levenslang.

ZIEK MELDEN

Het komt de laatste tijd zeer dikwijls voor, dat men zich te laat ziek meldt. In de controle-voorschriften staat uitdrukkelijk vermeld, dat de ziekmelding vóór 10 uur 's morgens moet plaatsvinden.

Deze tijd was al laat gesteld, speciaal voor onze werknemers, die buiten Den Haag en zijn randgemeenten wonen.

Nu het langzamerhand de gewoonte wordt, dat zeer velen — de goeden niet te na gesproken — zich pas om 10 uur of zelfs daarna ziek melden, heeft het Bestuur van de Afdelingskas besloten, de tijd voor het ziekmelden als volgt te wijzigen:

1. Werknemers uit Den Haag en randgemeenten moeten zich vóór 9 uur 's morgens ziekmelden.

2. Voor de overige werknemers blijft 10 uur 's morgens gehandhaafd.

Het Bestuur waarschuwt, dat later ziekmelden in het vervolg streng gestraft zal worden. Veelal zal het zelfs tot gevang hebben, dat het ziektegeval 1 dag later ingaat.

Bestuur van de Afdelingskas.

Dit is in grote trekken de inhoud van het stuk.

Grote bewondering wekten de décors, de belichting, evenals de karakteristieke koppen en mooi gesneden handen van de poppen.

De muziek was dikwijls zeer suggestief; ik denk hierbij aan de scène met de aansprekers. Jammer dat het geluid van dien aard was, dat men zich tot het uiterste moest inspannen om niets te missen.

Resumerende: een avond, die zéér de moeite waard was. Hartelijk dank en tot ziens, Guido van Deth!

WIE WAS DE ACCU- RAATSTE TYPISER?

De strijd is gestreden, de strijd onder het motto: „Wie is de accurateste typiste?”

Op 3 Febr. na werkdag is de spanning gebroken; toen werden door de heer G. van Vliet de winnaars van de verschillende groepen bekendgemaakt.

Mogen wij even memorieren: de standaardbrief-wedstrijd is in eerste instantie een accuratessewedstrijd. De typiste, die tegen zichzelf gezegd heeft: „Ik typ iets langzamer, dan kan ik er voor zorgen zo weinig mogelijk fouten te maken” had groot gelijk. De uitslag heeft dit bevesten.

Er wordt beweerd, dat de standaardbrief 1955 moeilijker was, dan die van het vorige jaar. Dat is mogelijk, het hangt soms van kleinsigheden af. Het totale aantal aanslagen was inderdaad iets groter, nl. 2338 (vorig jaar 2194).

Maar.... de meeste deelnemers hebben er inmiddels een jaar routine bijgekregen. En daar moeten we heen. Iedereen,

die de schrijfmachine gebruikt, een behoorlijke snelheid en een prima accuratesse.

Hier volgen de namen van de prijswinnaars met vermelding van de „netto” tijden:

	Náam.	Tijd in min.:
Groep A:		
1e prijs: mej. W. M. Vos		6.72
2e prijs: mej. E. A. v. Frankenhuyzen		7.25
Groep B:		
1e prijs: mej. E. v. d. Straeten		7..
2e prijs: niet toegekend.		
Groep D:		
1e prijs: mej. J. Zilveres		8.26
2e prijs: niet toegekend.		
Groep E:		
1e prijs: mej. A. Doelman		9.75
2e prijs: mej. A. M. Jaspers		10.85
troostprijs: hr J. J. A. v. Kleef		12.05
troostprijs: hr J. J. A. v. Kleef		12.70
Groep F:		
1e prijs: hr C. Schrevel		11.60
2e prijs: niet toegekend.		
troostprijs: hr L. F. de Jong		14.29
Groep G:		
1e prijs: mej. E. S. M. v. d. Kriaan		12.50
2e prijs: niet toegekend.		
troostprijs: mej. M. E. B. v. d. Meer		16.01
Groep H:		
1e prijs: mej. M. J. v. d. Arend		16.95
2e prijs: niet toegekend.		
troostprijs: mej. M. A. L. Geurze		20.38

En nu: op naar de algemene wedstrijd. Hierover de volgende keer meer.

EHBO, EEN TWEELING EN KUNSTGEBIT

„Ja, loopt U even naar de portier”, zei de bandbaas tegen een lichtelijk nerveus meisje.

Een vóór haar arriveerde in bij onze zeer kundige (medische) portier. Na even wachten was ik aan de beurt om iets voor mijn hoofdpijn te vragen, maar voor ik mijn zin maar half gezegd had, werd ik opgeschrikt door in vreemd kerkend gekid achter mij.

Het meisje, dat zo even achter mij binnenkwam, trok een schreef, pijnlijk gezicht, alsof zij een cap-sule cyanokali doorbeet.

De heer Bottenberg, doortreed in EHBO-kunde, liet mij onmiddellijk in de steek en vloog op het meisje af.

Zij brabbelde wat, tusspelde wat, slokte wat, maar in goed verstaanbaar woord kwam er niet uit. De

portier wuorde met vart een reeks vragen op haar af, in de trunt van: „Waar heb je pijn, wat voel je, waar zit die kneep?”

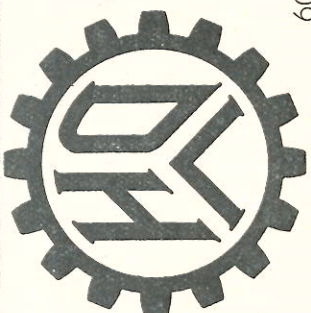
Zo goed en zo kwaad als het ging, duide zij hem uit, dat haar kaken die nacht op een formidabele wijze geswollen waren, zodat haar kunstgebit niet meer paste.

„Direct naar de tandarts”, oordeelde de heer Bottenberg.

's Middags hoorden wij dat het meisje op weg naar de tandarts voorbij haar huis moest en even binnentwipte om Moe vast op de hoogte te stellen. Wie schetst haar verbazing, toen zij achter de kachel haar tweelingproef vond met deeslde gewollen kaken en..

„haar kunstgebit in zijn mond”. (Met excuses aan mej. R.)
J. Jaeger.

Nr. 409

het V.D.H.-je

PERSONEELSORGAAN van VAN DER HEEM N.V. DEN HAAG
Verkoopkantoor VAN DER HEEM N.V. en Eerste Nederlandse Autofabriek N.V.

12 Februari 1955

MAROKKO, tuin van Allah!

„Verboden” film op 18 Februari

MAROKKO, TUIN VAN ALLAH

Kleurenfilm,

opgenomen en toegelicht door de Haagse cineast D. v. Sijn.

Voorstelling op Vrijdag 18 Febr. a.s.

Kaarten verkrijgbaar op Dinsdag 15 Februari in beide pauzes.

Eén van de prachtige natuuroptnamen uit „De Tuin van Allah”.

MAROKKO, het land van de grote contrasten, met zijn oude Arabische beschaving, het land waar toestanden voorkomen, die aan het begin van onze jaartelling herinneren, naast de meest moderne cultuurvormen. Het prachtige land, aan de voet van het Atlas-gebergte, waar het de Arabier nog veroorloofd is er meer dan één vrouw op na te houden.

In dit land heeft de heer D. van Sijn een kleurentfilm opgenomen, ondanks het feit, dat de godsdienst van de Arabier het maken van foto's en films verbiedt.

Reorganisatie Pakama

Op 11 Februari heeft het Pakama het fabriekscapitaal Maanweg verlaten en is samengevoegd met het Centrale Pakama aan de Laakweg. De hr Hansler is met het beheer van deze combinatie belast.

In verband met deze verhuizing, dienen de aanvragen voor de werkelijke kantoorhoeften voortaan uiterlijk Maandag vóór de pauze in een enveloppe, geadresseerd aan „Hansler Pakama” in de interne postbakjes te liggen.

Donderdag worden dan de gevraagde formulieren en andere kantoorhoeften op de afdeling bezorgd.

Het zal duidelijk zijn, dat „tussentijdse” bezoeken aan het Pakama niet meer goed mogelijk zijn en aan dit schriftelijke- of telefonische aanvragen slechts bij hoge uitzondering gevolg kan worden gegeven, b.v. als een montageband dreigt stil te gaan staan. Men vraag dus tijdig en voldoende materiaal aan.

haus bij te wonen en wij zouden iedereen willen toeroepen: Gaat dat zien! Wij hebben genoten en ongetwijfeld zult U dat ook, wanneer U komt kijken en luisteren op

Vrijdag 18 Februari a.s.

KINDEROPVOEDING

Door Mevrouw Dr. O. van Andel-Rijke, zijn drie handige brochures geschreven, die aan ouders en opvoeders in het kort goede raad geven.

Zij behandelen:
1. Het Kind in het gezin;
2. Zindelijkheid;
3. Moestelijke kindervragen.
De brochures liggen ter inzage op de afd. Sociale Zaken, waar U ze voor f 0,15 per stuk kunt bestellen.

Langs deze weg brengen wij onze hartelijke dank voor de vele bewijzen van belangstelling en cadeaux bij ons huwelijk ontvangen.
W. B. A. Thuis—van Meer.
C. Thuis.

KERNSPREEKUREN MAANWEG

1e pauze

14-2-55 Hr Verdaasdonk—Mej. Mulder.

2e pauze

14-2-55 Hr Kouwer—Hr. Heijmans.

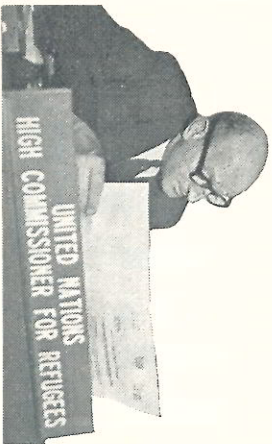
weekblad het V.D.H.-je

onder redactie van Carel Niermeier, Afd. Publiciteit Van der Heem N.V., Maanweg 25b, s-Gravenhage, telef. 723820, toestel 338 (mej. W. M. Vos). Gedrukt in eigen drukkerij, oplage 3500 exemplaren, door chef-drukker Buquet, zetter Sebel en binder De Jong.

Woningruil gevraagd

Aangeboden: Vijf dubbel zonnig, bovenhuis, Kamer en suite, drie slaapkamers, keuken, balkon en kolonast. Huur f 8,20 p.w. Johan Gramstraat 40b, Den Haag.
Gevraagd: Zonnig, benedenhuis 4 kamers, omgeving Rijswijk of Laakwarmer.
Inlichtingen: afd. Sociale Zaken.

VLUCHTELINGEN- KAMPEN ZIJN SCHANDE voor de beschaafde wereld

IN SOMMIGE NEDERLANDSE huiskamers hangt een beschilderd stuk boomschors of een gedrukte plaat met een lijstje er om, waarop de tekst staat: „Eigen haard is goud waard”.

Ons leven is meestal te druk om de betekenis van deze spreuk te overdenken. Vaak zelfs zal men kunnen horen over de „eigen haard”, dat door de dagelijkse zorgen over hoge belastingen, woningproblemen en gezins- of persoonlijke moeilijkheden het predicaat „goud waard” beter in „blik” kan worden gewijzigd.

MAAR DAN HAD U moeten luisteren naar landgenoot Mr. G. J. van Heuven Goedhart, die als „Hoge Commissaris voor Vluchtelingen” bij de Verenigde Naties, U die waarde van de eigen haard wel duidelijk kon maken en die U een gevoel van wroeging zal hebben bezorgd.

Want alle zorgen ten spijt hebt U een „baar”, een huis of een kamer met een goed bed daarin, voedsel en een kachel, een uitgangetje en een vriendschapskaart, kortom alle genoeuften van mensen in een geciviliseerde wereld.

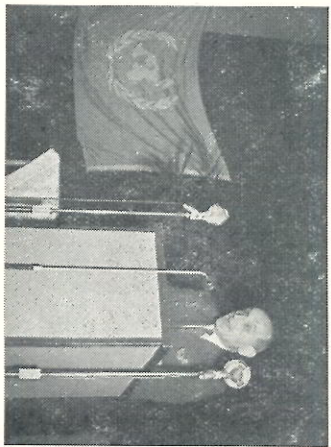
De tegenhanger hiervan vindt U in diezelfde geciviliseerde wereld, waarin behalve de mensen-met-een-eigen-haard er 40 miljoen zijn, die geen baar, geen huis of kamer, geen vriendschapskaart en zelfs geen staatsburgerschap bezitten. Dat zijn vluchtelingen, die hun toekomst bouwen uitsluitend en alleen op de hoop, dat Mr. Van Heuven Goedhart en zijn mensen kans zullen zien hun een vaderland te bezorgen, wat werk en als het asjeblijft even zou kunnen: een eigen haard. Dat zijn vluchtelingen, die het slachtoffer zijn van de tweede wereldoorlog en..... van de gevolgen daarvan. Mensen, die een begin zoeken..... wacht even, laten we bij het begin beginnen.

De volksverhuizing.

DOOR DE OORLOG zijn miljoenen mensen van hun woonplaats verdreven, één groep door het optreden van de Duitsers en één groep door het optreden van de Russen.

Organisaties als de Unrra en de IRO hebben er in de jaren van 1945 tot 1949 een acht miljoen naar huis gebracht of ze iets gegeven, dat als vervanging daarvoor kon dienen. Achttien landen, waaronder — natuurlijk — Nederland, verschaften, voor zover de Displayed Persons niet naar hun eigen vaderland door de gewijzigde omstandigheden konden of wilden terugkeren, een nieuw vaderland.

In 1950 evenwel werd een verzadigingspunt gendend; de openenlanden moesten of veel geld in grote werkprojecten steken, waardoor de mogelijkheid bleek van werkgelegenheid voor de nieuwkomers, of..... de immigratiekraan dichtdraaien; over het algemeen neigde men naar het laatste, doch tezelfdertijd werd het de regeringen duidelijk, dat men te kortzichtig was geweest. Er was geen sprake van „alleen maar” een X miljoenental verplaatsen

De Hoge Commissaris spreekt voor van der Heem N.V.

personen onderdak te bezorgen of naar huis te brengen; er werd geconstateerd, dat het vluchtelingenvraagstuk b i j v e n d zou zijn en dat er jaarlijks 30 à 40.000 nieuwe vluchtelingen aan het nog bestaande leger van „haardenzoekers” zullen worden toegevoegd.

OM DEZE VLUCHTELINGEN bestaansmogelijkheden te geven in de toekomst en om voor het moment ze alleen maar te laten leven, werd het Bureau van de Hoge Commissaris niet geven.

Mr van Heuven Goedhart zoekt miljoenen haarden

Mr. Van Heuven Goedhart niet geven. Vluchtelingen bij de Verenigde Naties ingesteld, waarvan Mr Van Heuven Goedhart de leiding heeft.

Een organisatie van vijftig mensen, werkend voor de belangen van miljoenen anderen, over de gehele wereld ver-

bleem te maken en..... te kampen

De heer van Heuven Goedhart vóór zijn rede in de grote zaal van het Ontspanningsgebouw, met de heer L. W. van der Heem

heeft. Zo gezien is de instelling van het Hoge Commissariaat een houvast voor de toekomst voor alle landen; slechts internationaal zal het vluchtelingen-vraagstuk aangepakt kunnen worden en omdat alle landen er belang bij hebben, zwerft de heer Van Heuven Goedhart door die landen en vraagt om geld, teneinde daadwerkelijk de problemen te kunnen aanpakken. Zo vertoelt hij in Denemarken, vriendelijk bedoeld en met grote waardering, het predicaat van „s-werelds grootste bedelaar”.

Om maar meteen op tafel te komen met de centen: 3 miljoen dollar zouden slechts de h o o s t e nood kunnen lenigen. U hebt geen flauwe notie van die nood, geen besef van wat het is, sinds jaren van de eigen haard te zijn verdreven, in een vreemd land met vreemde mensen te moeten vertoeven, van wonen is in vele gevallen nauwelijks sprake. En hoe is de toekomst voor deze mensen, in aantal vele malen de gehele bevolking van Nederland?

Papier

DE HEER VAN HEUVEN GOEDHART heeft zijn plannen klaar: migratie en assimilatie moeten voor deze veelal statenloze burgers een lichtpunt in de nu nog zo sombere toekomst brengen.

Migratie: het binnenbrengen van emigranten is voor de meeste landen al zeer beperkt geworden. Bovendien hebben landen als Canada, Australië en Amerika liever een mijnheer met zijn gezin in het bezit van een — waardevol — paspoort, dan „zo’n stel papierloze zwerwers”, waarbij het opvangland geen verhaal heeft en geen ander land aanspreekelijk kan stellen.

Assimilatie: de vluchtelingen in een land: dat vereist nogal wat als U weet, wat U al moet doen om bepaalde zaken voor elkaar te brengen, hoeveel instanties er voor U-met-papieren te pas komen als U iets wilt; het is geen sinecure.

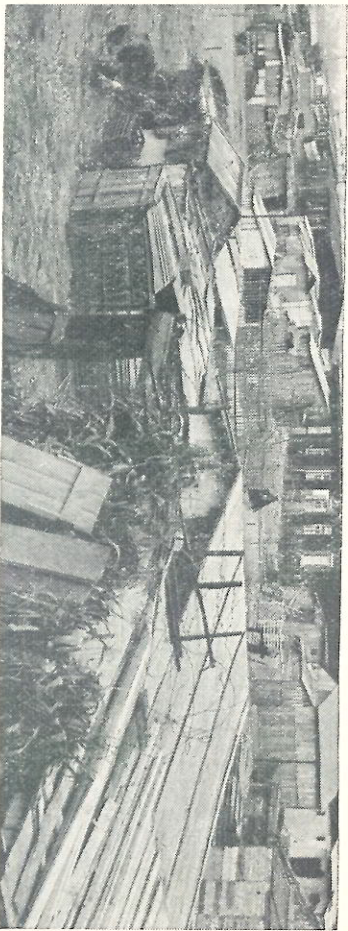
Wat er ook wordt gedaan voor de vluchtelingen, die misschien straks kunnen gaan werken, er zullen altijd groe- en overblijven, waar iets anders voor gedaan moet worden: mensen waarvoor alleen maar gezorgd kan worden, waarvan geen „nuttig effect” voor de toekomst kan worden verwacht, om het maar hard te zeggen: die slechts geld zullen kosten en alleen maar zullen opteten.

Over de gehele wereld zitten deze volledig afhankelijk verschoppelingen; 1800 in Sjanghai bv., een 7000 in het totaal.

In de Libanon zwerft momenteel een groep Polen, die het voedsel uit de asbakken moet ophalen, dag in dag uit. Een paar duizend dollar alleen voor eten is niets en om deze groep althans onder te brengen en te registreren zijn alweer een 750-duizend dollar nodig. In Griekenland is een groep, waar het nog wel gaat, doch wier hoogste nood is: ontzuizing.

Nou, en?

HET IS GEEN OPGEWEXT VERHAAL, dat Mr. Van Heuven Goedhart moest vertellen: de geschiedenis van miljoenen mensen, die ook zo graag

Een „eigen haard” in Oostelijk

iets op deze wereld zouden willen bezitten, een héél kleine, eigen haard en wat daarmee samenhangt. De eindoplossing van het vluchtelingenprobleem heeft maar één naam: echte wereldvrede: dat is een toestand, waarbij niemand meer aan vluchten denkt.

Een beroep op Nederland is gedaan, een verzoek om steun, dat meer betekende dan een bijdrage in een collecte. Wij hebben ons van dat verzoek niet kunnen onthouden met een dubbelte te- gen een spelde, omdat wij anders de zuere vruchten van onze politiek zelf zouden moeten eten: een land met een overbevolking plus een niet te verwerken aantal vluchtelingen, waarmee we dan geen raad meer zullen weten; waarvoor we dan evenmin als voor de eigen landgenoten voldoende werkgelegenheid zullen hebben.

Beter dan de schrijver van dit artikel kunnen wij nu Mr. Van Heuven Goedhart aan het woord laten:

„Als bedelaar voor de vluchtelingen ben ik maar mijn eigen vaderland gekomen en zie, dat de warm-

De ontvanger van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen door de heer L. W. van der Heem. Links onze publiciteitschef.

hartigheid en de baarmoedigheid die ons volk kenmerken, zich hebben weerspiegeld in een duierend succes van de actie, die door een National Comité is ondernomen: een actie om een groot bedrag bijeen te brengen voor het Kinder-noodfonds en het Vluchtelingen-noodfonds van de Verenigde Naties, instellingen die bestaan om de weerlozen te helpen, de hopeelosen hoop te geven, kortom om U, die dit leest, het voorrecht te verschaffen met- terdaad JA te kunnen zeggen in antwoord op de onontwijpbare vraag: „Ben ik mijns broeders heder geweest?”

Carel Niermeier.

De heer J. J. VAN DER POEL jubileert 26 Februari a.s.

In de opgave van jubilarissen Hooftkantoor / fabriek Maanweg, Den Haag, was een fout geslopen:

de heer J. J. VAN DER POEL

viert zijn z i l v e r e n jubileum op 26 Februari a.s.